

VZKŘÍŠENÍ

ZPRAVY STRAŠNICKÉ FARNOSTI

č. 62 – Půst 2005

POPELEČNÍ STŘEDA

je den, jímž liturgie církve zahajuje období čtyřicetidenního postu. Svůj název popeleční má od výrazu popelec, který se právě tento den věřícím uděluje. Udílení popelce patří mezi svátostiny, tedy takové úkony, jimiž nás liturgie doporučí do Boží péče. Přijetím popelce, podobně jako ostatních svátostin, se v duši křesťana ani neuděluje, ani nerozmnožuje milost posvěcující, to je vyhrazeno pouze 7 svátostem, které ustanovil Pán Ježíš. Avšak popelec má svůj význam v duchovním životě. Jednak nám připomíná, že všechno na světě je podrobena pomíjejícímu, a tedy i my sami směřujeme ke konci svého pozemského života, a jednak nás povzbuzuje k tomu, abychom v době svatopostní konali skutky pokání a obrácení na cestu dobra.

Abyste nám udělení popelce o Popeleční středě přineslo co největší duchovní prospěch, je na místě, abychom byli ve stavu milosti posvěcující. Z toho důvodu je vhodné, aby zvláště ti z nás, kterých se to týká, přijali svátost smíření.

Je přece důležité, aby náš vstup do postní doby byl pro všechny co nejllepší a aby naše velikonoční radost z Ježíšova zmrtvýchvstání a našeho vlastního duchovního znovuzrození mohla být opravdová a upřímná.

P. Marian OSB

Měj jenom to přání, aby Bůh tebou, životem tvým i smrtí tvou vždy byl oslaven.
Pane Bože, Otče svatý, budiž nyní i na věky veleben, neboť stalo se, jak jsi chtěl,
a vše, co činiš, dobře jest.

Tomáš Kempenský

● ZPRÁVY Z FARNOSTI

❖ **Otec Marian** byl zvolen **převorem benediktinského opatství Panny Marie** a sv. Jeronýma – kláštera Emauzy.

Srdečně blahopřejeme, otče. Milosrdný Bůh ať Vás ochraňuje a dodává sílu pro tento nelehký úkol.

Milosrdný Bůh ať ochraňuje i strašnickou farnost, protože nás po mnoha letech čeká změna pastýře.

❖ **V roce 2004 bylo v našem kostele:**

28 křtů – z toho 24 dětí a 4 dospělí

poprvé přijalo Eucharistii 22 dětí

sňatků bylo 12

pohřbů a kremací 51

❖ **Nový ředitel České biblické společnosti** ing. Pavel Král **děkuje** naší farnosti za přijaté dary na projekt Bible pro Kongo za období listopad 2004. Zároveň zve na nově otevřenou stálou výstavu v prostorách Domu Bible (Náhorní 12, Praha 8 – Kobylisy) s názvem „Cesty a proměny Bible“.

❖ Začátkem ledna se také naše farnost zapojila do tradiční **Tříkrálové sbírky**. Mezi malými koledníky byla spolu s králi také jedna královna. Naším koledníkům se podařilo vybrat částku 56.858 Kč. Všem dárcům i koledníkům patří dík. Další informace naleznete na stránkách Arcidiecézní charity Praha.

❖ **Pečení misijních koláčků** pod patronací paní katechetky Lídy se uskuteční v sobotu 5. března od 14 hodin ve farní učebně. Bližší informace na stránce pro děti.

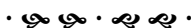
❖ **První letošní farní pout'**, a to do Staré Boleslavi, bude v sobotu 30. dubna.

❖ Nabídka CK Palomino na poutní cestu

Duben 2005 (28.4.-1.5.) – **Polsko** (Kalwaria Zebrzydowska, Wieliczka, Krakow - Lagiewniki, Cestochowa), 4 dny, cena 4 000,-Kč

Doprovázejícím duchovním bude P. Grzyb.

Bližší informace v knihovně, kde je možno se i přihlásit.

Adventní duchovně turistická obnova ve Vlkanově

Sešli jsme se v pátek 3. 12. v 15.10 před farou a vyrazili směr Hlavní nádraží. S několika přestupy jsme dorazili do cílové stanice. Podle Janova papíru s informacemi jsme věděli, že Vlkanov bude „kousíček“ pěšky. Tak jsme tedy za tmy, svitu hvězd a baterek šli a šli, až se před námi objevila cedule Vlkanov. Zde byla naše vybavená turistická základna, kde Jan už pořádal jeden dětský tábor.

Po chvíli rozhodování byly holky ubytovány ve velkém, ústředním topením vyhřátém pokoji, který sloužil zároveň jako společenská a jídelní místnost. I když to tak nevypadalo, bylo ještě celkem brzy, a tak jsme se v klidu navečerali, vybalili dovezené zásoby a začali první setkání na duchovním programu.

Protože nám obnova vyšla v adventu, byla i témata situována jako příprava na Vánoce a předobrazy k nim. První večer byl tedy na téma „Jsme hříšníci“. Po rozjímání byla pokorná mše sv., potom se už celkem rychle šlo spát.

Ráno jsme měli po snídani druhé setkání na téma „Prorok Izajáš – povolání k obrácení, pokání a smíření“. Po rozjímání jsme se vydali na celodenní výlet. Cesta hezky ubíhala, že jsme v ochranném pásmu, nikomu nevadilo. U přehrady Seč jsme si dali tradiční chlebový oběd a vydali se dál. Najednou vpředu Jan šlápl do močálu. Byl natolik široký (močál), že jsme ho nemohli přejít (ten močál). Tak jsme to zkusili dál, kde ovšem byla situace stejná. Tak jsme to zkoušeli a dostávali se stále blíže k pevnině, až jsme na jednom místě potůček přescočili. Do chaty jsme již dorazili v pořádku a mohli jsme, po doplnění dovezených zásob, mít další setkání – „Jan Křtitel – povolání k rozhodnutí pro Krista“.

Nastala rychlá příprava večeře, která, již podle zvyku, byla párková a klobásová, jako na všech ostatních akcích a podle Janova hesla: „co máš rád, dělej všem“. Pak už jsme ale spěchali k otevřené kapliče v lese, kde při svitu spousty čajových svíček a při krásné atmosféře sloužil Jan mši. Po ní jsme se vrátili pod ozářenou noční oblohou zpátky. I když se nám moc nechtělo, šli jsme postupně spát.

Ráno 5.12., na mikulášskou nadílku, jsme se opět probudili, nasnídali a měli další setkání „Panna Maria – Kristus přichází“. Po zkráceném rozjímání jsme šli pěšky do blízkého čichošťského kostelíka na mši. U vchodu jsme se zastavili u symbolického hrobu místního, komunisty umučeného, faráře. Při mši sv. jsme vypomohli ministrantem a varhaníkem. Mše byla hezká, zvláště když jsme věděli, že se zde stal onen známý čichošťský zázrak a seděli na místech, odkud možná lidé viděli, jak se při kázání pohnul křížek nad oltářem.

Po mši se šlo opět zpátky a část nás jela autem napřed připravit oběd – polévku a guláš. Poté jsme v klidu uklidili a vydali se s radostnou a obnovenou myslí na zpáteční cestu domů.

Jana Kasíková

● TVÁŘE NAŠÍ FARNOSTI

---

*Rozhovor, který dnes přinášíme, jsme původně plánovali zařadit do vánočního čísla zpravodaje. Inspirovala nás tematika charity, která má v adventním, vánočním i novoročním čase své místo. Farní charita a činnosti s ní spojené ale mají charakter každodenní trpělivé mravenčí práce. Výsledky mohou být někdy zdánlivě skromné, o to více však zahřejí a potěší. A to obě strany. O sobě a dobrovolné práci pro farní charitu Strašnice vypráví její nenápadná ředitelka, paní inženýrka **Ludmila Tylová**.*

1. Na začátku bych poprosila o stručné představení se.

Narodila jsem se v Praze-Královských Vinohradech poblíž kostela sv. Ludmily, v němž jsem byla i pokřtěna. Tam jsem též navštěvovala ve svém raném dětství mše svaté, v té době ještě latinské.

Přestože pocházím z převážně učitelské rodiny, neměla jsem chuť v této tradici pokračovat a na doporučení svého tatínka se věnovala až do svých 24 let studiu zahradnictví. To jsem úspěšně ukončila v nádherném prostředí Lednice na Moravě. V roce 1970 jsem se provdala za Miroslava z Tismic – v průběhu dalších 8 let bylo naše manželství obohaceno dcerou a dvěma syny. Před 30 lety jsme se přistěhovali do Strašnic na Skalku a na nedělní „dětské“ mše jezdili na Spořilov. To až do r. 1981, kdy jsme se seznámili s manželi Duchkovými, kteří nám doporučili docházet na mše do zdejší kaple Panny Marie Neposkvrněného Početí.

2. Jaké je Vaše povolání a co Vás dovedlo k dobrovolné práci v Charitě?

Již jedenkrát v průběhu svých pracovních let jsem se z důvodu intenzivnější péče o děti věnovala coby dobrovolná pečovatelka starším i částečně invalidním lidem ve Strašnicích a v Zahradním Městě. Tato činnost mne uspokojovala, jenom peněz za ni bylo velmi málo... Tak jsem pak po třech letech nastoupila do informačního střediska jednoho zemědělského výzkumného ústavu a tam setrvala až do propuštění. – Maminčina smrt a můj předčasný odchod do důchodu v r. 1999 pak daly impuls k přihlášení se do zdejší farní charity (pomáhat bližním mám v sobě zakódováno již odmala). V té době byla její ředitelkou paní MUDr. Nina Satorieová, kterou jsem poznala již dříve jako svou závodní lékařku. Ta mi posléze – po naší společné účasti na exerciciích na Svaté Hoře – „předala žezlo“ – k 1. 2. 2002.

3. Potřebných bývá obvykle více než těch, kteří nabízejí svou pomoc. Jaká je současná situace farní charity Strašnice?

Ano, většinou to tak bývá, ale naše skupinka členů Farní charity (FCH) Strašnice zatím požadavkům potřebných osob, tlumočeným nám prostřednictvím P.

Mariana Klenera, stačí vyhovět. Je nás jenom 16, z toho 3 osoby středního věku, 2 studentky (jedna však studuje mimo Prahu) a zbývající většinu tvoří důchodci.

4. Jaké konkrétní služby FCH Strašnice provozuje a jak početná je její klientela? Co je zapotřebí, aby charita mohla účinně pomáhat?

Zajišťujeme rozmanité služby, zvláště návštěvy osamělých osob, buď u nich doma nebo v nemocnicích, sociálních zdravotnických pečovatelských zařízeních či domovech důchodců. Dle jejich přání a potřeb obstaráváme nákupy, recepty a následně léky; doprovázíme je k lékařům na vyšetření, eventuelně pomáháme s hygienou. Mimo to pečujeme o velmi milého a příjemného 91letého pána – a to vždy 2 dny v týdnu. Za jednou naší klientkou, která se momentálně nachází v Prácheňském sanatoriu, dojíždíme i do Písku. Počet klientů je proměnlivý, některé z nich navštěvují 2 až 3 členové naší charity.

5. Jaké plány nebo aktivity byste ráda v naší farní charitě uskutečnila, resp. rozšířila? Jaké jsou dosavadní úspěchy?

Uskutečnili jsme 2 přátelská posezení pro seniory s přednáškami Dr. Susy. Pro tento rok zvažujeme další setkání – dá-li Bůh tentokráte snad již jarní – s MUDr. Marií Svatošovou. Jiné aktivity – kromě každoroční Tříkrálové sbírky – prozatím v plánu nemáme. Je to dáno i tím, že většina členů naší FCH bývá přes léto mimo Prahu. Na nedělní mši dopravuje jeden z našich mladších členů jednu paní na invalidním vozíku – pěšky, busem a opět pěšky – až ze sídliště Hornoměřolupská. Jistě by byl rád, kdyby ho občas někdo vystřídal!

6. Co se za dobu Vašeho vedení ve FCH Strašnice změnilo?

Jak již bylo výše zmíněno, proběhla 2 setkání seniorů, v nichž hodláme pokračovat i nadále. Klademe větší důraz na Tříkrálovou sbírku, abychom se snad zase neumístili na ostudném posledním místě mezi pražskými FCH, jak se to stalo předloni. Modlím se mj. i o to, aby se v prosinci přihlásilo na tuto akci více dobrovolníků. O žádných úspěších strašnické FCH nevím – odměnou nám všem jsou díky klientů a hřejivý pocit u srdce. Navíc jsme obohacováni zajímavým vyprávěním a cennými životními zkušenostmi našich klientů.

7. Lidé mnohdy nemají důvěru k velkým organizacím, kde jsou složité toky financí, vazby lidí apod. Jaké postavení, jakou závislost má farní charita vůči celé organizaci v národním měřítku?

Farní charita je organizačně podřízena Arcidiecézní charitě (ADCH) Praha. Ta je veřejnou církevně právní osobou, samostatnou organizační jednotkou s vlastní právní subjektivitou. Jejím prezidentem je nyní P. Stanislav Příbyl. Sporadické finanční dary předáváme tedy této organizaci.

8. Jak je činnost naší farní charity financována, jakým způsobem získáváte na potřebné aktivity prostředky? Přispívají zdejší farníci?

Naše FCH není nikým dotována, takže jak cesty, tak i četné telefonáty vyplývající z našich povinností, jakož i menší dárky našim klientům hradíme každý z vlastní kapsy. Doufám, že jsem tímto neodradila případné další zájemce o práci ve FCH, kde bychom uvítali zejména lidi středního věku.

Všem svým členům touto cestou děkuji za obětavou pomoc! Všichni ostatní se mohou k našim činnostem vyjádřit buď písemně nebo přijít na naše schůzky, jež se konají vždy buď 5. nebo 4. úterý v měsíci.

Za věnovaný čas děkuje a do dalšího roku práce vše dobré a co nejvíce usměvavých tváří přeje

Helena Bartáková

Zhaslo mé světlo

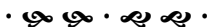
Pane Ježíši, měl jsem za to, že život je krásný. Tolik jsi mi toho dal. Naštěstí ne peníze, které zastíňují veliké hodnoty a skutečnou krásu. Dal jsi mi nádherné lidi, přátele, lásku...

A tu jsi sám zhasil světlo mého srdce. Neudělal jsem hřích a světlo mého srdce zhaslo. Ta strašná temnota trvala skoro měsíc. Děkuji ti, Pane, za duchovní zkušenost, díky níž jsem pochopil, že krása světa závisí na světle lásky hořící v srdci. Když ona zhasne, svět se ihned stane šedým, monotónním a den ode dne se zahaluje do větší temnoty.

Můj Bože, oč lépe rozumím lidem. Nejde s nimi mluvit o kráse života a světa, zhaslo-li světlo jejich srdce. Je mnoho těch, kdo to světlo neznají. Tisíce lidí nikdy nemilovaly, nevědí, co je láska. V jejich srdci je temnota...

Děkuji ti, Pane, za světlo lásky hořící v mém srdci. Prosím, aby nikdy nezhaslo. Prosím také o to, abych já sám nikdy nikomu nezhasil tvé světlo.

Modlitby marnotratných synů a dcer – Edward Staniek

O uveřejnění následujícího článku – prosby - na pomoc misionářskému dílu sester františkánek nás požádala paní Iva Neumannová.

ČESKÉ ŘEHOLNICE V ESTONSKU

Víte, že mladá česká řádová sestra vede základní školu v estonském Tartu?

Misie českých řádových sester v Estonsku má již dlouhou historii. Začala v roce 1936, kdy zde sestry-františkánky vedly školku pro místní děti. V roce 1940 s příchodem Sovětské armády byla jejich činnost ukončena a české sestry byly ze země vypovězeny. Protože ale jedna sestra vlastnila estonskou národnost, musela zůstat. Tajně s ní zůstaly ještě dvě sestry, které zůstaly až do roku 1987. Pracovaly v tartovské klinice a svou misijní činnost vykonávaly jen tajně.

Po změně režimů u nás i v Estonsku, a když to pro řeholní rodinu bylo možné, tzn. v roce 1997, byly Kongregací sester Neposkvrněného Početí Panny Marie III. řádu sv. Františka z Assisi poslány do Estonska dvě mladé řádové sestry - sr. Vojtěcha a sr. Hyacinta, aby misijní činnost obnovily.

Estonsko bylo téměř 50 let součástí Sovětského svazu, takže je to země spíše ateistická a pokud jsou lidé věřící, jsou vyznání luteránského nebo pravoslavného. Katolíků je necelé 1 %. Jen pro ilustraci - město Tartu, kde sestry působí, je druhé největší estonské město, má 100.000 obyvatel a místní jediná! katolická farnost má asi 350 členů.

Počátky působení sester nebyly nikterak jednoduché. Největší problém byla jazyková bariéra. Stejně na tom byli i oba kněží z farnosti, kteří přišli na misií o měsíc dříve (jeden je z Chile a druhý z Mexika). Estonština je jazyk ugrofinský, velmi obtížný a tak sestry „lovily“ v paměti alespoň ruská slovíčka, aby se stala mostem mezi farníky a kněžími. Překládaly z angličtiny do ruštiny kázání, katecheze, sdělení pro farníky.

Jejich první bydlení bylo skromné, v budově bývalého kláštera, kde už tou dobou začala svou činnost katolická základní škola. Jejich odhodlání k „boji“ nejlépe vystihuje, že kříž do kaple si vyrobily vlastnoručně z vyhlédnuté břízy z lesa.

Sr. Vojtěcha vyučovala angličtinu a sr. Hyacinta pomáhala ve školní jídelně a družině.

V roce 1998 se ale katolická škola dostala do finančních problémů, potřebovala nutné opravy, chyběli učitelé. V únoru 1999 stál estonský biskup mons. Ender před rozhodnutím, zda školu zrušit. Rozhodl se školu do konce školního roku svěřit sestrám. Stalo se neuvěřitelné. Škola nejenom že přežila kritický půlrok, ale upevnila své pozice a dokonce se i v následujících letech rozrostla. Z původních 4 tříd se rozšířila na dnešních 9.

Rodiče mají zájem, aby se jejich děti staly žáky této školy ze tří důvodů: dětí je ve třídě pouze 20, aby výuka byla kvalitní, od první třídy mají 1 hodinu angličtiny denně a v neposlední řadě se škola snaží i o mravní výchovu dětí. Asi 10 % žáků tvoří děti z katolických rodin. Ostatním je ponechána svoboda

rozhodnutí, pouze rodiče musí souhlasit, že jejich děti 4x ročně navštíví školní bohoslužbu slova, modlí se před obědem a každý týden mají 1 hodinu náboženství. Také se každé pondělí ráno shromáždí celá škola k asi 20 minutovému zamyšlení o duchovních tématech. Jak říká 80letá americká řádová sestra Mary, která na škole vyučuje angličtinu: „Zaséváme.“

Sr. Vojtěcha mi vyprávěla, že mění se doba v Estonsku přináší velký rozdíl v životní úrovni obyvatel. Někteří se umí přizpůsobit novým podmínkám, ale lidé, kteří potřebují vedení, se propadají ve své chudobě níž a níž. Nejhorší je ale otupělost veřejnosti k problémům této skupiny. Lidé nebyli v minulosti vedeni k sociálnímu citění. V městě funguje katolický dětský domov, jehož pracovníci chodí na místa, kde se děti z ulice scházejí a snaží se jim pomoci - stravou, přespaním. Školní vzdělání jim poskytuje škola, kterou vede sestra Vojtěcha. Škola si pod svá křídla bere i děti, které žijí v nelehkých rodinných poměrech. Velkým problémem minulých let byl alkoholismus. V některých domech stále ještě nemají vodu, topí se v kamnech a často v jednom pokoji bydlí celá rodina.

Základní katolická škola v Tartu zajišťuje i stravování. Obědy se podávají už v 11 hod., protože pro některé děti je to první jídlo dne. Stravují se i děti, které nemají na zaplacení.

Stát škole přispívá pouze na platy učitelů, a proto na běžný provoz školy, jako je teplo, světlo, personál, pomůcky, je třeba vybírat školné. Činí 6.000 Kč pro jednoho žáka na jeden školní rok.

A pro děti, které byly již výše zmíněny, musí sr. Vojtěcha sehnat dárce školného sama. A právě s tímto problémem jsem před 3 lety začala sr. Vojtěše pomáhat. Obrátila jsem se již na spořilovskou a kunratickou farnost a podařilo se najít dárce školného pro Mona-Ottu (dívku z dětského domova), Andrese (sirotka), Annu-Marii (dívku na vozíčku), Madise, Martu, Dianu. Někteří dárce se rozhodli platit školné dětem do konce jejich docházky, jiní na jeden rok a ostatní přispěli na podporu školy libovolnou částkou dle svých možností.

Dovolte, abych požádala i Vás, zda byste nevážili možnost přispět na školné pro tyto děti (v závorce je uvedena třída dítěte), kteří dárce ještě nemají:

Karolin (8) - žije pouze s těžce psychicky nemocnou maminkou

Lemme (7) - nejmladší z 5 dětí rodiny, která se z finančních důvodů přestěhovala mimo Tartu, ale Lemme si velice přeje dokončit tuto školu

Oskar (2), Peeter (4), Mari (6) - maminka je se čtvrtým dítětem doma, rodiče se snaží pomáhat škole, ale placení školného je pro ně kvůli horší finanční situaci rodiny obtížné

Johannes (6), Miikael (5), Anna-Maria (2) - tři sourozenci, otec nemocný, nepracuje, čekají čtvrté dítě

Roland (3), Jane (5) - rodiče rozvedeni, maminka sama se třemi dětmi bez pořádného zaměstnání

Toomas (2) - otec nemá práci, pracuje pouze maminka, mají 3 děti, rodiče si velmi přejí duchovní zázemí pro své děti, pomáhají škole

Tuudor (3) - rodina z tartské farnosti, otec-hudebník má práci pouze na půl úvazku, maminka s třemi malými dětmi doma

Naše dosavadní a osvědčená praxe je taková, že dárce pošle částku (6000,- jednorázově nebo 500,- měsíčně, či dle svých možností) na účet Kongregace sester Neposkvrněného Početí Panny Marie III. řádu sv. Františka se sídlem v Olomouci (dříve Králíkách), jehož je sr. Vojtěcha řeholnicí, a který má číslo **1324029349/0800** a uvede jako **variabilní symbol číslo 333**, protože takto označené dary jsou sestrami posílány do Estonska. Pokud si dárce přeje vyhotovit darovací smlouvu nebo si přeje využití daru pro konkrétního školáka, kontaktuje mě a já vše zařídím. Také je možné se školákem nebo jeho rodinou navázat písemný kontakt, psát si mohou i děti dárce, dorozumivacím jazykem je angličtina.

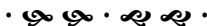
České sestry udělaly na misii v Estonsku velký kus práce. Neměli bychom jim a hlavně dětem, kterým dávají možnost vzdělání, i když jejich rodiny nemají na zaplacení školného, pomoci i my?

A nakonec připojuji krátký pozdrav od sr. Vojtěchy a sr. Hyacinty:
Estonsky - Soovime teile koike head, olge tublid ja arge unustage meid, oleme teiega! Jumalaga!

(Mějte se hezky, nezapomeňte na nás, my na vás také myslíme. S Bohem.)

Pokud se chcete o škole a misii v estonském Tartu dozvědět více, kontaktujte mě, ráda Vám předám další informace.

Iva Neumannová
tel. 244 910 367 večer
e-mail: imb-imb@volny.cz

Ahoj děti,

letos nám nějak rychle utekla zima. Sníh téměř žádný, na poslední chvíli jsme se ho přece jenom dočkali.

Minulý týden jsme si připomínali, jak Maria a Josef přinesli malého Ježíše, jako šestitýdenní miminko, do chrámu, aby ho představili Pánu, nebeskému Otci. A hned postní doba, čtyřicetidenní příprava na velikonoční svátky, kdy Ježíše ukřižovali a On třetí den vstal z mrtvých.

Advent - příprava na vánoce, postní doba - příprava na velikonoce. Samá příprava, stále kolem sebe slyšíme: „Začni znova!“

To se lehko řekne, hůř udělá... snaha by byla, ale výsledek? Jak je to se mnou, to ani nechtějte vědět!

Na začátku vím, je mi jasné, jak začnu, jak tentokrát obstojím. A najednou se mi nedaří, nic mi nejde, po čase je všechno jinak a já to pomalu vzdávám.

Za rok: „Začni znova!“ Už to zkusím čtyřicet let a zas abych začala znova?! Posteskla jsem si jednou jednomu moudrému muži. Ten se usmál a povídá:

„Všichni na tomto světě jsme poutníci, kteří směřujeme ke stejnému cíli - k našemu Otci do nebe.“

Je to podobné, jako prázdninový výlet. Známe cíl, víme, kam putujeme. Někdo radikálně cestou necestou s buzolou podle azimutu, jiný s turistickou mapou od značky ke značce, někdo spoléhá jen sám na sebe, jiný bez druhých ani krok, další ani neví, kam má jít.

Zpočátku máme dobré tempo, později polevujeme, zastavíme tu na zmrzlinu, tu sbíráme kamínky, jdeme se podívat na hradní zříceninu. Potkáme lesního mužíčka, který nám poradí zkratku. A my najednou bloudíme, nevíme kudy kam, ještě začne pršet.

Co teď? Vzdáme to? Půjdeme domů a zítra to zkusíme znovu?

Druhý den objevíme na řece, kus od cesty u jezu, místo na koupání. Dovádíme, dál se nám moc nechce.

Co teď? Vzdáme to? Půjdeme domů a zítra...?

Tak takhle ne, já chci někam dojít, něco dokázat!

Osvěžení a odpočatí se od jezu vydáváme dál. Stoupáme do kopce, brodíme se močálem, každou chvíli na někoho čekáme. Někdo zas jde napřed a pak odpočívá. Lepíme puchýře, koušou nás komáři, někdy fňukáme, někdy si zpíváme. Potkáváme se s bezva lidmi a je nám skvěle. Ještě, že jsme pokračovali a nevzdali to. Čím dál jdeme, tím je cesta náročnější, často zakopáváme, na rozcestích nevíme kudy kam. Vpravo, vlevo? Kousek popojdeme a uvidíme. Už máme pěkný kus cesty za sebou a hromadu zkušeností. Proč se bát? Co tomu říká mapa, co radí buzola? Nejlepší je v klidu se posadit, rozmyslet co dál, podle mapy zjistit, kde jsme se ztratili a buzolu nastavit na cíl našeho putování. Posilníme se sladkým bonbonem, uvědomíme si, kde jsme pochybili. Každému je líto zbytečných kroků a námahy. S pevnou vírou to zkusíme co nejrychleji napravit! Je to úžasné, když si uvědomíme, že jsme zase na cestě, která vede k našemu společnému cíli.

Nevím jak vy, děti, ale já letos zkusím vrátit se - dobrou svatou zповědí - na správnou cestu a pak pokračovat.

Do batůžku mapu - Bibli, do dlaně buzolu s azimutem – Lásku.

Na viděnou cestou a hlavně v cíli!

Pečení misijních koláčků

bude s dětmi jako tradičně v sobotu odpoledne, před 4. nedělí postní, letos 5. března, od 14 hodin ve farní učebně. Upečené koláčky budeme nabízet za dobrovolný příspěvek po nedělních bohoslužbách u východu z kostela. Výtěžek bude opět věnován na Papežské misijní dílo dětí, které pomáhá chudým dětem v rozvojových zemích.

Jistě si pamatujete loňskou návštěvu ugandských dětí v naší farnosti pořádanou v rámci PMDD, s kterými jste už mnozí kamarádi.

Všichni malí pekaři a malé pekařky jsou srdečně zváni!

Lída

Jak málo lidí miluje kříž Kristův ***(Tomáš Kempenský, Zlatá knížka, Kn. II, kap.11)***

Mnoho má Ježíš zde na světě takových, kteří by rádi měli království jeho nebeské, ale málo těch, kteří by chtěli nésti jeho kříž.

Mnoho má takových, kteří by se jen chtěli radovati, ale málo těch, kteří by chtěli trpěti souzení.

K stolování nalézá společníků mnoho, ale k zdrženlivosti jen málo.

Všichni by se rádi s ním radovali, ale málokdo by pro něho rád trpěl.

Mnozí jdou za Ježíšem až k lámání chleba, a málokdo až k pití kalicha utrpení.

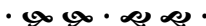
Mnozí velebí jeho divy, ale málokdo následuje ho až k potupnému kříži.

Mnozí milují Ježíše, ale jen dokud jich nestihne nic zlého.

Mnozí ho chválí a jemu dobrořečí, dokud se jim od něho dostává radosti.

Pakli se Ježíš skryje a jen maličko je opustí, již si stýskají nebo jsou sklíčeni.

Kdož však miluje Ježíše pro něho samého a ne pro vlastní útěchu svou, velebí ho v souzení a úzkosti srdce zrovna tak, jako když mu dává největší útěchu.

Bohoslužby v našem kostele:

pondělí – pátek 18 hod.
sobota 7, 18 hod.
neděle 7, 9, 10.30 a 18 hod.

Společná modlitba růžence:

1/2 hod. před každou mší svatou (mimo neděle v 10.30 hod.)
živý růženec každé první pondělí v měsíci

Příležitost ke svátosti smíření: 1/2 hodiny před každou mší svatou

Adorace: každý 3. pátek v měsíci po mši svaté

Modlitební skupiny: pondělí, čtvrtek po mši svaté

Farní knihovna půjčuje knihy: středa 16.30 - 17.45 hod.,
neděle 10 - 11 hod.

Výuka náboženství: dle rozvrhu

Rozhovory o víře pro mládež: úterý 18.45 – 20 hod. v klubovně

Chrámová hud. skupina KΑΛΟΚΑΖΗΤΙΑ: zkoušky-neděle od 9.30 hod. v klubovně

Úklid kostela: vždy v pondělí od 14 hod.

Podrobně sledujte akce na nástěnkách a kalendář na <http://strasnice.lantanet.cz>